

Як у Чубасика сміх украли

Лариса Письменна

Вечір.

За селом у чорній імлі спить ліс. Взимку під сніговим наметом він спить тихо-тихо. Одна біла берізка ніби спросоння вибігла з узлісся і зупинилася біля самої Марійчиної хати.

Дряпає змерзлими вітами зацукроване морозом вікно — проситься до теплої домівки.

Марійка сидить перед грубкою. Як весело палахкотять сухі дрова! З живих золотих жарин — чарівних цеглинок виростають казкові химерні палаци, розсипаються, сивіють і знову яснішають — ще кращі, ще чарівніші.

Мама прилягла на часинку, та й сон її зморив. Нехай собі спить, Марійка не стане її турбувати — мамі ж рано на роботу на ферму до своїх корів. Марійка тихенько підкидає ще дров у грубку, щоб ясніше палало. І щоб виростили з живогогарячого золота казкові палаци. Мружить очі, усміхається...

Зараз прийде він. Він завжди приходить о цю пору, коли в хаті так тихо, коли ніхто не перешкоджає. Чш-ш! Здається, вже йде...

Марійка завмирає, прислухається.

Стукає в шибку береза... Рідно дихає зморена мама... Зненацька стрельнуло в грубці, віялом розсипались іскри...

І тоді — тихими оксамитовими кроками входить він, весело, по-змовницькому блищить зеленими очима й сідає біля Марійчиних ніг.

— Ти чекала на мене?

— Дуже чекала! Як добре, що ти прийшов! А про що ти мені розповіси сьогодні?

— Сьогодні я розповім тобі про те, як у хлопчика Чубасика вкрали сміх. Хочеш послухати?

— Ой, хочу!

Марійка зручніше вмощується, тамує дихання...

ЧУБАСИК ТА ЙОГО ДРУЗІ

— Дзень!..— продзвенів синій лісовий дзвіночок.— Дзелень!.. День добрий, Чубасику! Дзень-дзелень! Добрий день!

Синій дзвіночок був дуже задоволений з себе, адже він перший привітав сьогодні у лісі веселого хлопчика Чубасика. І хоч голос у дзвіночка був слабенький, Чубасик почув його і засміявся щасливо:

— Добрий день, дзвіночку! Привіт вам, високі дерева! Світи вам сонце, зелені трави!

— Дзень! — продзвенів ще раз синій дзвіночок. — Дзелень!..— Йому, дзвіночкові, так хотілося розповісти Чубасикові про лісові новини, але він знав лише два слова: дзень-дзелень, тобто — добрий день.

А ліс уже, радіючи, запрошував Чубасика до себе в гості. Стрункі білоногі берізки простягали йому тремтливі дружні віти: "До нас, Чубасику!" Соковиті трави встеляли м'яким

килимом йому дорогу: "Ми з тобою, Чубасику!"

Сиво-зелений столітній дуб, зачувши срібний хлоп'ячий сміх, скинув Чубасикові в дарунок молоденького лискучого жолудя. Бо сміявся Чубасик завжди так весело та щиро, що навіть непривітні ворони, похмурі птахи, били лихом об землю і зліталися в танок.

Заець Лапчак похапцем озув ликові постолі й сміливо вибіг із своєї вбогої луб'яної халупки, а за ним і зайчиха Лапчачиха і зайчатко Лапчачатко. Адже зараз, коли в лісі лунає дзвінкий Чубасиків сміх, нікому й на думку не спаде кривдити полохливого зайця ані його сім'ю.

Лагідна бабуся — білка Клопотуха — гостинно винесла з комори для Чубасика найсмачніший горіх — стиглий та золотистий. Бо хіба ж не Чубасик допоміг їй ті горіхи збирати на зиму?

А подивилися б ви на синичку Чепурушку! Вона так і пурхала над головою Чубасика, видзінкуючи йому найщиріші привітання, і навіть зробила в повітрі мертву петлю, мов маленький льотчик-ас! Це ж бо Чубасик урятував її торік, коли вона жовторотим пташеням випала з гнізда і мало не потрапила в гострі зуби лисиці Облудниці.

— Так! Так-так-так!— почулося з листатого клена.

То мудрий птах дятел Ковалик вистукував телеграму-привітання хлопчикові, що срібно сміється. Дятел Ковалик змалечку вивчив і досконало знав телеграфну мову, хоча й не вживав ніколи тире, а самі лише крапки — така була в нього звичка. До того ж він був знаменитий лісовий лікар.

А старий приятель дятла Ковалика — буркотун їжак Стобурчак—вмить пригладив свої голки, щоб Чубасик ненароком об них не поколовся. Щоправда, кілька голок на спині Стобурчака відстовбурчилося, але на них було наколено червонобоке лісове яблучко.

Ось задерикуватий русявий чубчик замелькав серед кущів, ось чистий веселий голос хлоп'яти задзвенів, залунав лісом. Вибіг Чубасик на велику галявину, а за ним пострибав заець Лапчак та пошкутильгав їжак Стобурчак. Стали вони в піжмурки гратися, випало водити Чубасикові. От відлічив він до десяти й почав друзів шукати. Їжак Стобурчак зарився під торішне листя—не помітиш. А заець Лапчак за старий пеньок присів, та забув свої довгі вуха сховати. Помітив ті вуха Чубасик: "Знайшов! Знайшов! Стрибай-но сюди, Лапчаче!"— та як засміється!.. Враз навкруги квіти пелюстки розкрили, а з-за хмарки здивоване сонце визирнуло. І ніхто не почув, як у високій траві прошелестіло щось, просичало злостиво:"Цей с-сміх!.. Це с-сонце!.. Ну, с-стривай, я тобі нас-с-сміюся!"

ДЕНЬ ТАЄМНИЧИХ ПРИГОД

— Другого дня вранці лисиця Облудниця прибігла до їжака.

— Ой, чи чув ти, їжаче, чи чув, Стобурчаче, що заєць Лапчак на тебе плете?

— Заєць Лапчак? А ти не брешеш часом, руда? Що ж він такого може плести?

— Ох, серденько, та чи я коли брехала?.. А заєць сміявся з тебе за те, що, мовляв, лапи твої криві та короткі.

— Чи він гнилої капусти об'ївся? — обурився їжак Стобурчак.

— Та я його, куцохвостого, зараз так поколю, що навіки затьмить! — І покотив зайця Лапчака колоти.

А Облудниця майнула до нори борсука Хропунця.

— І як ти, Хропунчику, таке терпиш? Як твоя голівонька не заболить? Не одна я, всі у лісі дивуються...

— А то ж чого? — кліпнув спросоння Хропунець.

— Таж той навіжений соловейко Співун над самісінькою твоєю норкою гніздо своє звив! Солов'ята пищать, спокою од них немає. Ще й нахваляється, нахаба, тебе, борсуче, співати навчити.

— Ти диви,— набусурманився борсук,— а я й не помічав.

— Гей, соловейку, ти чого без мого дозволу тут гніздо вимостив?

— Ану, забирайся під три вітри, бо зараз куца підрию, гніздо твоє понівечу!

Тим часом лисиця білці Клопотусі брехнула, нібито її хоче виселити з дупла столітнього дуба ведмідь Гуп-Туп-Медолюб, бо те дупло йому під власну, ведмежу, квартиру потрібне.

— Та де ж його совість? Бурмило кудлатий, бодай би його бджоли скутали! — заголосила білка Клопотуха.

— Де ж мені на старість подітись?

Сороці Вітрогонці нагадала лисиця про якусь давню образу на зозулю Викрутасиху, а зозулі — на сороку щось невірнешеппнула.

І почубилися Зозуля з сорокою, аж пір'я посипалося.

На що вже куці та дерева мовчазні та спокійні, а як попобігала, як покрутила хвостом поміж ними лисиця Облудниця, то й вони закомизилися. Дерева сучки вусібіч націлили: "Без нас — лісу немає, ми — головніші, а куці та трави — то так собі, абищо!" Шипшина з глодом одне на одного колючки нагострили... Вільха, послухавши шепіт Облудниці, звела наклеп на березу, немовби та навмисне відбілює кору, щоб перед іншими деревами похизуватись.

І таке заколотилося — хоч з лісу тікай!..

А лисиця Облудниця по лісу гасає, метляє хвостом з галявини на галявину і такечки ревно всіх умовляє:

— Та не сваріться ж бо! Ой лишенько, ой горенько, ані ладу, ні спокою... А все тому, що немає в лісі справжнього хазяїна. Треба, треба нам, звіроньки, старшого над собою мати. Він і раду добру дасть, і сварку розсудить, і винного, як треба, покарає. А без хазяїна що? Не ліс — гармидер...

Чи й правду лиска каже, — почали прислухатися до лисчиних слів звірі.— Може, й не завадило б хазяїна над собою мати. Та обрати кого? Хазяїнував колись ведмідь Гуп-

Туп-Медолюб, та давно сам відмовився: дуже спати любить.

— Є, звірочки, є в мене на прикметі хоро-о-оша хазяйка! Вона швидко дасть лад! — крутнула хвостом лисиця Облудниця.

— Так-то так,— простував дятел Ковалик.— А хто ж вона така? Ти не сама, бува, в хазяйки мостишся?

-І, таке вигадав! Я й гадки такої не мала, всі мою сумирність знають. А хазяйку я швидко сюди приведу,— самі побачите: і розумна ж яка, а що добра, а що вже справедлива!

І майнула лисиця Облудниця кудись у темні хащі кликати майбутню хазяйку лісу.

Хто знає, чим би той недоладний день закінчився, коли б саме не прийшов до лісу Чубасик. Прийшов, засміявся дзвінко та радісно, і відразу, як завжди, здивоване сонце з-за хмарки визирнуло.

І вмить усі немов од лихого сну прокинулися, про дурні свої сварки забули.

"І навіщо мені зайця Лапчака колоти? — зупинився їжак Стобурчак.— Де ж таке видано, щоб наш заєць Лапчак із когось сміявся? Він радий, коли його самого не кривдять".

"Чого це я присікався до соловейка?— почував потилицю борсук Хропунець.— Таж мої борсученята дужче за солов'ят шарваркують, а кому воно вадить? І чому я повірив Облудниці, нібито соловейко нахвалявся співати мене вивчити? Воно, либонь, і непогано було б, але ж я — статечний борсук, а не пташина яка..."

Втерла сльози старенька білка Клопотуха, сама собі дивуючись, що лисчиним брехням повірила: "Та хіба ж ведмідь влізе в оце дупло? Може, одну лапу сховає".

"Чи не тю на нас?"— схаменулися сорока Вітрогонка та зозуля Викрутасиха і давай одна перед одною вибачатися.

Але що це? Мелькнула руда пляма серед кущів, і на галявину вискочила лисиця Облудниця. А за нею прошелестіло щось і застигло в траві, немов чорна гілляка.

— Агов, звірочки!— заволатала Облудниця.— Куди ж ви поділися? Ідіть швидше сюди, я вам хазяйку привела!

Та ніхто вже не слухав лисицю. Щедро світило сонце, виспівував у верховітті дерев вітрець, видзвонював Чубасиків веселий голос.

Схилилася Облудниця до чорної гілляки, очей звести не сміє. Злісне сичання почулося з високої трави: "Знову він!.. Знову с-с-міх!.."

Аж ось і Чубасик на галявину вибіг. Щезла миттю Облудниця, зникла чорна гілляка, тільки трава сколихнулася...

Оббігав Чубасик усі свої улюблені куточки, сипнув у дупло білці Клопотусі жменьку цукерок, пригостив медмедя солодким медяником, мудрому птахові дятлу Коваликові нові окуляри приніс, побавився з зайчатком Лапчачатком і, стомлений, ліг собі в холодочку під столітнім дубом спочивати.

Ліг та й заснув.

— Тихш-ше!.. Тихш-ше!.. Чубасик спить,— лагідно зашелестів по лісу вітрець, а вайлуватий ведмідь Гуп-Туп-Медолюб навшпиньки притупцяв та й сів на великій

галявині — охороняти Чубасиків сон.

Наче й пильно охороняв Чубасика Гуп-Туп-Медолюб,— на всі боки озирався, ні разочка не задрімав, борсука Хропунця, що ненароком наблизився, геть прогнав, на сороку Вітрогонку лапою насварився, а чогось таки недогледів...

Прокинувся Чубасик якийсь сам не свій. Не всміхнувся, як звичайно, не обізвався ні до кого, не став жартувати, а важко-важко зітхнув і похнюпився. Навіть його задерикуватий чубчик теж ніби зів'яв, засмутився.

Привів заець Лапчак на галявину своє зайчатко Лапчачатко; стало воно підстрибувати, через голову перекидатися, щоб звеселити Чубасика,— Чубасик навіть не глянув. Їжак Стобурчак приніс на своїх голках достиглих сунічок,— не взяв їх Чубасик. Столітній дуб вже не одним лискучим жолудком у хлоп'ятко поцілив,— не помітив його жартів Чубасик. Журиться.

І посмутнішав ліс — сміху Чубасикового більше не чути...

ХТО ЗНАЙДЕ ЧАРІВНИКА?

Світить над лісом сонце, та вже ніби не таке, не ласкаве. Пахуча материнка зарані одцвіла, бравий гриб боровик скапелюшився, мов гнила печериця, їжака Стобурчака старечі хвороби обсіли, сім'я Лапчаків зовсім зажурилася...

Тоді сказав своє слово наймудріший птах лісу — дятел Ковалик:

— Вік звікував я, лікарюючи в лісі. Знаю всі хвороби дерев, знаю, які проти чого ліки потрібні. Та не знаю, що скоїлося з нашим любим Чубасиком, яка в нього хвороба, чому він світом нудить?

— Ох, біда, біда,— зітхнула бабуся Клопотуха.— І що тепереньки робити?

— Треба всім зібратися — раду радити. Так-так-так! Може, разом щось і надумаємо.

І зібралися на великій галявині біля столітнього дуба. Стали думати: як Чубасикову хворобу прогнати?

— Може, я для Чубасика свіжого меду добуду? — сказав ведмідь Гуп-Туп-Медолюб.— Від усяких хвороб помагає, по собі знаю.

— Не допоможе, мабуть, Чубасикові мед,— похитав головою мудрий птах дятел Ковалик.— Шукаймо інших ліків.

— А якщо його вранішньою росою напоїти? — питає синичка Чепурушка.— Кажуть, помагає.

— Росою я вже напувала. Не допомогла роса,— мовила бабуся Клопотуха.

— А пришліть-но Чубасика до мене на болото,— просить чапля Довгов'язиха (вона зачула про Чубасикове горе і собі причапала з лісового болота).— Він там швидко повеселішає,адже ліпшого місця в світі немає!

— Таке вже мені щастя — болото, ні грибів, ні горіхів,— махнула сухенькою лапкою білка Клопотуха.— Не годиться болото.

Лисиця Облудниця примружила жовті лукаві очі й голосно заквилила:

— Ох-ох-ох!.. Бідний Чубасик, нещасний Чубасик!.. Віщує моє серденько — ніщо йому вже не допоможе, даремно ми тут час гаємо...

Довго гомоніли та сперечалися звірі й птахи. Мовчав тільки заець Лапчак,— він

завжди мовчав, боявся, щоб не засміяли.

І знову подав голос мудрий птах дятел Ковалик:

— Бачу я, самі ми ні до чого не дійдемо. Так-так! Доведеться кликати на допомогу чарівного кота Хитруна Веселі Вуса. Я думаю, що один тільки він зарадить нашому горю.

— Так-так-так!

Чарівного кота? Хитруна Веселі Вуса? Ми про такого не чули,— здивувалися всі.— Хто ж то?

Дятел Ковалик прочистив дзьоб, сів вище на гілці і повагом почав:

Давно колись, як ще я був молодим, пролітав через наш ліс старий сивий крук. Розповідав мені, що чув і що бачив на білому світі. Розповідав і про кота Хитруна Веселі Вуса,

ще й запевняв: немає такої загадки на світі, якої не розгадав би той чарівний кіт. Ото й спало мені на думку: чи не розгадає він — що за лихо з Чубасиком скоїлося?

— Кіт Хитрун Веселі Вуса? Так то ж мій родич! — вихопилася лисиця Облудниця. — У моєї прабабуні жив пан Коцький, то був його прадід. Та хіба ж кота Хитруна знайдеш? Він нашим лісом гребує.

Твій пан Коцький був пройдисвіт, а Хитрун Веселі Вуса — справжній чарівник,— одрізав дятел Ковалик.— Не заважай нам, Облуднице.

— А де ж він живе? — запитали у дятла.— Чи розповів тобі про те сивий крук?

— Так-так, розповів. Живе кіт Хитрун Веселі Вуса, може, далеко, а може, й близько, може, високо, а може, й низько; де й день не найясніший, і земля не найщедріша, та немає ні заздрості, ні злості, бо сяє там, мов сонце, щира усмішка і веселий жарт.

Задумалися звірі, притихли птахи. Нелегко знайти чарівника!

— І ще казав сивий крук, є одна певна прикмета: любить чарівний кіт співати. Та його пісенька теж чарівна, щоб здалеку її почути, треба мати добрі вуха, щоб зрозуміти,— щирю душу. То кому ж з нас іти по кота Хитруна?

— Я піду,— озвався ведмідь Гуп-Туп-Медолюб.—Я найдужчий звір у лісі, мені й шукати.

— Ні,— хитнув головою мудрий птах дятел Ковалик.— Душа в тебе, Медолюбє, добра, але завеликий ти, заважкий, спритності замало. Та ще твій шановний тато тобі в дитинстві на вухо наступив.

— Я піду,— сказала білка Клопотуха.— Я невеличка.

— Надто старенька ти, бабусю Клопотухо. Зморишся швидко, тобі не знайти.

— Тоді — я!— дзенькнула синичка Чепурушка.—Я молода, легенька, пурхну вгору— ніхто не перейме.

— А як не почувеш згори тихої пісеньки кота Хитруна?

— То кому ж іти? — розчепірів голки їжак Стобурчак.

— Зараз вирішимо. Так-так-так! Хто у нас найпрудкіший?

— Заєць Лапчак,— відповіли дятлові.

— А хто чує найкраще?

— Заець Лапчак...

— А хто вміє в лісі, в полі, в ярку і на пагорку непомітно прошмигнути?

— Теж... заець Лапчак...

— То Лапчакові й шукати чарівника. Так-так-так!

Всі здивувалися, а найдужче сам заець Лапчак. Ніколи ще такої шани не було ні йому, ні його батькові, ані дідові-прадідові — всьому Лапчаковому роду. Аж засоромився, аж злякався вухань.

А другого дня рано-вранці провела його зайчиха Лапчачиха з зайчатком Лапчачатком геть аж до далекого узлісся...

ЧАРІВНИК ПРИХОДИТЬ ДО ЛІСУ

Може, далеко забрів заець Лапчак, шукаючи чарівника, а може, й близько — хтозна. Лапи у зайця прудкі. Може, високо вистрибував заець Лапчак, а може, й низько — ніхто не відає. Може, не відразу почув він чарівну пісеньку, а може, й відразу — вуха зайчачі довгі. Може, сміливо мандрував у незнані краї заець Лапчак, а може, біг собі нишком, ховаючись від лихого ока,— нікому про те не дізнатися. Полохливе у зайця серце, та добра душа.

Але не встигло засмучене сонце оббігти півкола наївкруг верхівки столітнього дуба, як на весь ліс закричала-зачекотала сорока Вітрогонка:

— Іде заець Лапчак!.. Веде kota Хитруна! Че-ке-ке! Хитруна Веселі Вуса! Який кіт! Що за кіт! Че-ке-ке!

Замахали вітами високі дерева. Заплескали листям зелені кущі. Стрепенулись, прислухаючись, звірі. Злетіли над лісом, виглядаючи гостя, птахи.

— Швидше!.. Швидше!..—чекотала радісно сорока.—Швидше на велику галявину! До столітнього дуба!

І знову зібралися всі — звірина й птаство — на галявину до столітнього дуба. Бабуся Клопотуха відчинила навстіж двері своєї дупляної хатки: ласкаво запрошую, дорогий гостю! Засапався, притупав ведмідь Гуп-Туп-Медолюб, знову причапала з болота чапля Довгов'язиха, причепурила ошатне пір'ячко синичка Чепурушка, пригладив голки їжак Стобурчак, вперше за літо умився заспаний борсук Хропунець, взула нові черевички зозуля Викрутасиха. Мудрий птах дятел Ковалик наклав на дзьоба подарунок Чубасиків — окуляри. І лисиця Облудниця прийшла — тиха та лагідна, хоч до рани клади.

Прийшов і Чубасик. Сумний-невеселий, ні до кого не озвався, ні на кого не глянув, сів на пеньок та й похнюпився. Навіть не запитав — навіщо його покликали?

— Стрічайте гостя! — шелеснув вітерець.

І от — м'яким кроком, билинки не сколихнувши, на оксамитових лапах ступив на галявину він: смугастий, пухнастий, зеленоокий, з веселими сніжно-білими вусами.

Наблизився чарівник до столітнього дуба — гриби боровики шанобливо капелюхи зняли — вклонилися, гостя вітаючи. А бліді поганки ще дужче зблідли, в землю провалилися, немовби їх і не було.

Рожеві сунічки з-під листячка визирнули і враз зашарілися яскраво-червоним рум'янцем. Сором'язлива рута зеленими віями затріпотіла.

— Еге, то ось ти який, чарівний коте Хитруне Веселі Вуса!

Поглянув чарівник навколо зеленим оком, віялом розпушив розкішні вуса:

— Привіт вам, друзі мої! Ви кликали мене? Я — до ваших послуг.

Як же зраділи звірі, як замахали крилами птахи! Синичка Чепурушка аж тричі перекинулася в повітрі — три мертві петлі зробила, білка Клопотуха біла в долоні, чапля Довгов'язиха в захваті по-лебединому вигинала довгу шию... Лише заєць Лапчак тихенько тулився до дуба, наче то не він привів до лісу чарівного кота Хитруна. Та ще сумний-невеселий сидів на пеньку Чубасик.

Підступив до похнюпленого хлопчика кіт Хитрун. Зазирнув у його сумні очі, злегенька руки торкнувся оксамитовою лапою, жартома буцнув у коліно смугастим лобом і заспівав-замуркотав свою дивну тиху пісеньку. Чарівна була та пісенька, і хоч не кожен її розумів, усіх звеселила вона. Всіх, окрім Чубасика. Похитав головою кіт Хитрун, заходив-закружляв по галявині.

— Недобре діло скоїлося у вашому лісі, чорне діло. У Чубасика вкрадено сміх.

— Чуєте? — пішов лісом гомін. — У Чубасика вкрадено сміх!

— Хто посмів таке вчинити? — ревонув ведмідь Гуп-Туп-Медолюб.— Скажи мені, коте, і я його роздушу! — І щосили тупнув лапою.

— Хто вкрав сміх? Навіщо?! — обурено зашумів ліс.

Розгнівано гримнуло з неба, і темна хмара зронила кілька крапель дощу. Одна крапля впала на долоню Чубасикові. Глянув крізь неї, мов крізь чарівне скельце, кіт Хитрун Веселі Вуса і сказав:

— Украв сміх той, що сам тихий, мов тінь, чорний, мов кривда, підповзає непомітно, мов лихо.

— Немає такого в нашому лісі! — заверещала лисиця Облудниця і подалася в кущі.

— Щось і я такого не знаю. Так-так-так... Може, який лихий гість? Так-так!—стукнув дзьобом дятел Ковалик і протер листком окуляри.— То що порадиш нам, шановний коте Хитруне? — Як знайти того лиходія?

Дятел Ковалик умів красно мовити, чемно поводитись.

— Буду шукати! — блиснув зеленими очима кіт Хитрун.—

З лісу не піду, доки не знайду й не поверну сміх Чубасикові.

А хто з вас хоче допомагати — нехай завтра на світанку приходять сюди на галявину.

Всі прийдемо! Всі будемо шукати! Хіба ж то життя — без Чубасикового сміху? Мов день без сонця.

Всі хвилювалися, всі обіцяли, один тільки хлопчик Чубасик сидів мовчки, байдужий до всього.

ЗМОВА В ЗЕЛЕНОМУ БАЙРАЦІ

В глибині лісу, далеко від великої сонячної галявини, за густими колючими хащами підступною пасткою причаївся Темний байрак. Недобра слава йшла про це місце. Мало хто зважувався наближатись до нього.

Моторошно, непривітно у Темному байраці. Навіть в ясний день не загляне сюди

сонячний промінь. Вітер не гойдає зелених кущів, не торкає дерев,— повсихали дерева, почорніли кущі.

Лише непорушно лежить на дні Темного байраку величезний жовтий камінь, голий та холодний, немов стереже чийось лиху таємницю.

Біля жовтого каменя, поклавши перед собою важку довбню, сидить сірий лісовий розбійник Вовцюга-Волоцюга. Певне, недаремно прийшов сюди вдень лиходій.

Поруч лупає жовтими банькатими очима сова Пазуриха.

І ця ніч полюбляє, чого вдень не спить?

Аж ось затріщало сухе галуззя, і до байраку скотилась захекана, немов за нею хорти гналися, лисиця Облудниця.

— Ох, мчала ж я, ох і поспішала ж я! Ти тут, хазяєчко?

— Ну що там, кажи ш-ш-швидш-ш-ше! — прошипіло з-під жовтого каменя.

— Про все дізналася, про все довідалася, люба хазяєчко. Цей дурноверхий заєць Лапчак привів-таки kota Хитруна Веселі Вуса. Завтра кіт Хитрун та інші звірі шукатимуть Чубасиків сміх. Хай пошукають, хи-хи!.. А зберуться вони рановранці на великій галявині під столітнім дубом. Всіх бачила, все чула! Скільки мого клопоту на це пішло... Ти ж не забудь про мої старання, хазяєчко!

— Не забуду, Облуднице, за вс-се віддячу. Коли заростуть глухими тернами вс-сі дороги до ліс-су, коли с-сонце не прогляне в гущавину і в п'їтьмі пов'януть вс-сі квіти; коли змовкнуть пташки, занімують звірята і забудуть с-свій голос... Тільки мій пос-свист слухатимуть ці нікчеми, тільки моїй волі с-скорятимуться! Вс-сім вам щедро віддячу тоді, коли с-стану хазяїкою ліс-су. Кажи, Пазурихо, чого б ти хотіла?

Сова, що вже потроху стала куняти, стрепенулася.

— Мені б... мені б щоночі тисячу мишей. Ото б зажила, охо-хо!

— Мишей? Дурна, зайченят молоденьких їстимеш. С-самі прибігатимуть до твого дупла. А на закуску — с-солов'ята. Їж с-собі та с-пи. А ти, Вовцюга, чого забажаєш-ш-ш? Вовцюга-Волоцюга засопів, почухався, зітхнув.

— Хотів би я, хазяїко, щоб мене в лісі шанували. Щоб за розумного мали. А то — тільки бояться...

— Накажу розумним тебе називати, всі твої примхи с-сповняти. Ну, а ти, Облуднице? Ти чого хочеш-ш?

— Нічого я, хазяєчко, не хочу для себе, хочу тільки єдиного: тобі догоджати, тебе тішити. Більше мені анічогісіньконе треба.— І лисиця скромно опустила очі.

— Бачу, з тобою найважче с-сквитатись,— просичав з-під каменя голос.— Ну та знай — не заборгую. А тепер с-слухайте мій наказ!

Насторожив вуха вовк, вирячила жовті очі сова Пазуриха, а лисиця аж по землі простелилася.

— Ти, Облуднице, розумна і хитра. Зроби так, щоб жодний звір, жодна пташка не були завтра на с-світанку біля с-столітнього дуба. Та с-слідкуй вес-сь час за котом Хитруном, очей з нього не с-спус-скай.

— Слухаю, дорогенька хазяєчко,— низько вклонилася лисиця і помчала виконувати

хазяйчин наказ.

— У тебе, Вовцюго, хоч і розуму брак, та с-сили нівроку. Тож маєш зловити ката Хитруна і принес-с-сти до мене. Живого чи мертвого. Краще мертвого.

— Гар-р-разд! — гаркнув вовк.— Що мені якийсь кіт? Тьху та й годі!

І, схопивши довбню, подерся крізь сухі кущі з байраку.

— А ти, Пазурихо, лети до с-схованки та пильно е-стережи Чубасиків с-сміх! Гляди не проспи, бо прос-с-спиш с-свою голову!

— Не просплю! Охо-хо! — ухнула сова і подалася геть. Замок зловісний голос, запала тиша, лише жовтий камінь, голий та холодний, хоронив лиху таємницю...

ХИТРОЦІ ЛИСИЦІ ОБЛУДНИЦІ

Заєць Лапчак спочивав після далекої мандрівки, а зайчиха Лапчачиха лагодила його розтоптані постолои.

— Добридень вам у хату,— зазирнула лисиця Облудниця у віконце зайчачої халупки.— У нові мандри збираєшся, Лапчаче?

— Та... збираюся...

— Розваляться твої постолои, доведеться босому тупати.

— Босому то й босому, чи мені звикати,— і заєць Лапчак тихенько моргнув до зайчатка Лапчачатка, щоб воно заціпнуло двері, бо лисиця у хаті — то лихий гість.

— Хороше твоє Лапчачатко, хороше,— з досадою мовила Облудниця.— Відразу видно, що дуже смач... кхе-кхе... розумне. А я оце щось занедужала: бігла через капустяне поле, то мало лапи собі не вивернула об ту кляту капусту.

— Об яку капусту? — підскочив голодний Лапчак. — Де вона?

— Та далеченько звідси, ген-ген аж за селом, за крутою горою. І хто її, таку головату, насаджав — не перестрибнеш. І кому вона потрібна? Ну, прощайте, мені спочивати час.

Одбігла лисиця, озирнулася,— вискочив із халупки заєць Лапчак та й чесонув капусту шукати.

"Шукай, зайче, шукай",— оскірилася Облудниця.

Ку-ку! Ку-ку!

Че-ке-ке!

Зирнула лисиця вгору, а там зозуля Викрутасиха з сорокою Вітрогонкою про ката Хитруна розмовляють. І чепурний він, мовляв, і смугастий, і очі блискучі, і вуса пухнасті... Та все

одна поперед одної поспішають — "ку-ку" та "че-ке-ке",— аж виляски по лісу йдуть.

— Ось цитьте! — гукнула лисиця.— Що завтра робити маєте?

— А те, що й усі: Чубасиків сміх шукатимемо!

— А чи знаєш ти, Вітрогонко, як той сміх шукатимуть?

— Ні, не знаю. А як? Як?

— Мовчки! Щоб анічирк. Бо хоч одне слівце зрониш — все пропаде, не знайти вже нікому Чубасикового сміху. Чи зумієш мовчати, сороко?

— Ох, не зумію, ох, не змовчу,— забідкалася сорока.— Че-ке-ке! Краще не їстиму,

не спатиму, тільки не мовчатиму...

— Тоді сиди собі й не рипайся. Та ховайся від очей kota Хитруна, бо сорому завдасть! І ти, зозуле, тікай швидше світ за очі, бо вже кіт Хитрун про тебе розпитував: "Невже вона за все життя жодного гнізда не звилала? Ану пришліть її сяку-таку, до мене, я її швидко навчу!"

Зачувши таке, зозуля Викрутасиха змахнула крилами і геть подалася без пам'яті.

Оглянулася Облудниця, синичку Чепурушку на гілці помітила.

— Здорова будь, кралечко, куди ти завтра збираєшся?

Не схотіла Чепурушка з Облудницею розмовляти, геть полетіла.

— Бач, яка цяця,— розгнівалася лисиця.— Шкода, що я тебе не з'їла, коли ти пташеням з гнізда випала! А все той Чубасик.

Спересердя Облудниця наскочила на їжачка Стобурчака і поколола собі носа.

— А добра б тобі не було! Чого під ногами качаєшся?

— Не качаюся, а постіль стелю, щоб виспатися добре. Бо ж на світанку Чубасиків сміх почнемо шукати.

— Шукати? На твоїх кривих лапах? Ой, не сміши мене! Та хто ж тебе візьме? Кому ти потрібен?

— Ось не гніви мене, лиско, бо поколю!

— Тьху на тебе, колючого!—Та й побігла на болото до чаплі.

Стоїть чапля Довгов'язиха на одній нозі, а біля неї купка свіжої рибки поблискує,— видно, в струмку наловила.

— Матінко моя, яка красунечка! А шия! В жодного лебедя немає такої гнучкої та гарної. Що вже красуня, то красуня, кращої зроду не бачила! А... рибка для кого?

— Для kota Хитруна Веселі Вуса. Понесу завтра вдосвіта,—статечно відповіла чапля і заплющила одне око.

— Овва, ти ж нічого не знаєш! Просив мене кіт Хитрун переказати, щоб завтра ти цілий день на болоті чатувала, нікуди не відходила.

— Чому?

— Щоб часом бідолашний Чубасик в трясовину не потрапив. Загрузне — нащо йому тоді сміх? А рибку я сама Хитрунові понесу.

— Добре,— погодилася чапля, заплющила друге око й заснула.

Ум'яла хутенько рибку лисиця Облудниця та й гайнула до дятла Ковалика.

Дятел Ковалик саме повернувся з вечірнього обльоту лісу. Він вранці і ввечері облітав ліс та оглядав хворі дерева. Вже він вичистив на ніч дзьоба, витрусив і повісив на сучок свою стареньку, темну спецівочку, старанно загорнув у м'яке листя подаровані Чубасиком окуляри, які дуже беріг.

— Чого тобі? — запитав у лисиці.

— Я, дідусю Ковалику, до тебе від похилої верби. Там її такі короїди обсіли, хоч стань та вмирай! Благала-просила, щоб ти завтра удосвіта прилетів, може, порятуєш.

— Яка це похила верба? Я всі дерева в лісі знаю, не стрічав такої.

— Та тож не в лісі, то за річкою. Чи ж вона, бідолашна, винна, що не в лісі росте?

Порятуї її, всихає.

— Завтра вдосвіта не можу, піду з котом Хитруном Чубасиків сміх шукати.

— Чубасиків сміх всі чисто шукатимуть, а нещасливої верби ніхто не порятує. Чи є та правда на світі?..

Збентеживши старого, лисиця метнулася простісінько до ведмежого барлога.

З барлога чулося жалібне бурмотіння: Гуп-Туп-Медолюб лежав поперек барлога, підклавши під голову колючий корч.

— Ох!.. Ніженьки мої!.. О-ох!.. Спинонько моя!.. О-ох-ох! Увесь карк ніби джмелі скутали...

— То ляжте, дядечку Медолюбє, вздовж, а не впоперек. Під голівоньку лапу підкладіть, а корча викиньте.

— Еге, вздовж... Еге, лапу під голову... Та я ж так засну, що до завтрашнього вечора не прокинуся. А вдосвіта ж треба йти Чубасиків сміх шукати.

— Та ви, дядечку Медолюбє, лягайте ладком, а я вас ще до світанку збуджу.

— А не збрешеш, руда? Бо ж я тоді перед усім лісом осоромлюся.

— Та щоб мені лапи покорчило, коли збрешу! Ані на крок від барлога не відійду, сама на тому корчі сидітиму!

Ведмідь подумав, почухав потилицю, покректав... І, пожбуривши з-під голови корча, простягнувся вздовж барлога.

Та як хропонує, аж комарі розлетілися.

— Спи, спи,— захихотіла Облудниця і побігла додому. По дорозі ще борсука Хропунця налякала, буцімто назавтра мисливці до лісу збираються, то хай зранечку борсученят стереже і всіх сусідів попередить.

Тільки до білки Клопотухи не посміла поткнутися — знала, що та запросила до своєї господи чарівного гостя — kota Хитруна.

НА СВІТАНКУ БІЛЯ СТОЛІТНЬОГО ДУБА

Хоч бабуся Клопотуха і вистелила Хитрунові м'яку постіль у дуплі столітнього дуба, не спав Хитрун усю ніч, ходив лісом, про щось вітру розпитував.

Аж ось заплутався перший сонячний промінь у кучерявій чуприні столітнього дуба.

Пурх!..

То на галявину прилетіла жвава синичка Чепурушка, дзвінко привіталася й сіла на гілці коло білки Клопотухи.

Щось запирхало в траві, засопло,— прикотив їжак Стобурчак. Дарма що лапи криві,— не запізнився.

Посиділи, почекали, ніхто більше не приходить.

— Що за причина? — стала непокоїтися білка Клопотуха.— Де всі поділися? Обіцяли ж прийти Чубасиків сміх разом шукати.

Тут прилетів дятел Ковалик.

— Доброго ранку! Ух, утомився, запаморочила мені голову лисиця Облудниця: ще до схід сонця полетів я за річку — хвору вербу шукати. Літав-літав, та й не знайшов. Збрехала, напевне. Так-так-так! А чому нас так мало?

Почекали ще трохи, примчав захеканий заєць Лапчак.

— Де ж твоя совість, Лапчаче? — напосіла на зайця бабуся Клопотуха.— Час у дорогу рушати, а він десь вітра в полі ганяє! Ти, може, гриба мухомора гризнув ненароком, очманів? Чи просто проспав?

— Не спав я... бігав усю ніч... замучився... Простіть мені,— ледве пробурмотів заєць Лапчак.

І як же було Лапчакові не бігати, як перед очима — капуста! Отакезна! Ота сама, про яку набрехала лисиця Облудниця. Кинувся неборака капусту шукати, а совість шепоче: "Куди біжиш, зайче? Хіба забув, що вдосвіта треба бути на великій галявині?" Повернувся Лапчак. А в думці знову — капуста. Отакезна! Ні, не витерпів, пострибав шукати. І знову совість муляє: "Вертай швидше додому, ти ж до ранку не встигнеш!" Повернув додому, а в думці — капуста... Отак і кидався то сюди, то туди спантеличений заєць, аж доки зайчиха не перейняла та не присоромила.

Чекали, чекали, але ніхто більше не прийшов на велику галявину до столітнього дуба.

— То скільки нас тут? — запитав Хитрун Веселі Вуса.

— Я,— сказала бабуся Клопотуха.

— Я,— статечно озвався дятел Ковалик.

— Я, — відкашлявся їжак Стобурчак.

— Я, —дзенькнула синичка Чепурушка.

— І я...— присоромлено шепнув заєць Лапчак (він досі не міг оговтатись).

Кіт Хитрун повів своїм пишним вусом.

— Ти, бабуся Клопотушко, лишайся тут: дорога наша важка, а ти вже старенька. Ти, синичко Чепурушко, лети на узлісся до Чубасикової хати: пильнуватимеш, щоб якого нового лиха з ним не скоїлося. А ви, троє, підете зі мною — шукати Чубасиків сміх.

— А чи дізнався ти, шановний наш гостю коте Хитруне, де саме маємо шукати? — запитав дятел Ковалик.

— Цілу ніч я пильно слухав таємничий шепіт вітру, прозорі дзвони-передзвони чаклунських трав, ледь чутні розмови чарівних квітів. І сказали вони мені, що є в лісі десь безверха дика яблуня. Давно всохло на ній листя, почорніло гілля, потріскалася кора. А навколо яблуні — густі терни поросли, ні дороги туди, ні стежинки... Отам будемо Чубасиків сміх шукати.

— Правда твоя, гостю наш, така яблуня є. Знаю я всі чисто дерева у лісі, добре знаю і ту яблуню-дичку. Ех, яка була яблунька, кращої не знайдеш! Та вдарила блискавка в неї, відчахнула найбільшу гілляку. Всохла гілляка, а на ній полюбляв наш ведмідь Гуп-Туп-Медолюб грати, немов на бандурі. Натисне на гілку лапою та й відпустить. А гілка бринить,

мов струна, співає... Та стала вся дичка всихати, покинув Гуп-Туп-Медолюб свою забавку. Заросли терни колючі навколо сухої яблуні-дички, переплелися в міцну огорожу. Давно туди ніхто не ходить, тільки назва лишилася — ведмежа бандура. Треба

ведмедя покликати, нехай він терни проламає, бо вам туди не пройти.

— Не треба кликати ведмедя. Шукати Чубасиків сміх ідуть лише по своїй добрій волі. А крізь терни — я проведу. Показуй дорогу, дятле Ковалику!

ЛІСОВИЙ РОЗБІЙНИК

Летить попереду, показує дорогу до сухої яблуні-дички мудрий птах дятел Ковалик. Легко, землі не торкаючись, іде на своїх оксамитових лапах чарівний кіт Хитрун Веселі Вуса. Войовничо пирхає, котить за ним їжак Стобурчак. А позаду, настороживши довгі вуха, заець Лапчак вистрибує.

Та ще інколи збоку, поза деревами, мелькне руда пляма — і щезне відразу. Чи ж не лисиця Облудниця хазяйчин наказ виконує, з kota Хитруна очей не зводить.

От залишилась позаду велика сонячна галявина, давно не видно могутньої верхівки столітнього дуба, все густішає ліс, все темнішає тінь попід склепінням дерев... Зникла мережана папороть, гострі леза осоки приховали віконця болотяної водипоміж купинами.

— Чи далеко, дятле Ковалику, та ведмежа бандура? — запитав кіт Хитрун.

— Ось минемо болото, на тім боці візьмемо праворуч, там побачимо тернові хащі...

Та не встиг доказати Ковалик, як затріщали кущі верболозу і з-за кривої вільхи вискочив, люто клацаючи зубами, сірий лісовий розбійник — Вовцюга-Волоцюга.

— Га-а-а! Ось де ти, коте Хитруне! Ну, тепер начувайся! — і замахнувся на Хитруна важкезною довбнею.

— Бий його, бий! — заверещала за вовчою спиною лисиця Облудниця.

Що ж, страх — поганій товариш...

Дятел Ковалик угору сахнувся, їжак Стобурчак миттю зібгався в тугий колючий клубок, а в бідолахи зайця лапи самі кинулися бігти.

Проте він волів краще загинути, ніж залишити друзів у біді: хоч лапи його дріботіли, сам Лапчак не втік, так і тупцяв на місці.

Ой, біда, ой, пропав кіт Хитрун Веселі Вуса!.. Вже лисиця Облудниця наперед нахабно вискочила: щоб, як торохне Вовцюга kota Хитруна довбнею, як уб'є його, то мерщій Хитруна ухопити, до хазяйки віднести. Вовцюзі — облизня, самій подяку заробити.

Але чому ж зупинився лісовий розбійник? Чому не впала на голову Хитрунові важкезна розбійницька довбня?

Бо сталося диво: примружився кіт-чарівник, і враз поплив зеленкуватий туман навколо Вовцюги-Волоцюги. Заслало туманом вовчі очі. Закліпав Вовцюга, замотав головою, розмахнувся ще дужче та й луснув... не kota Хитруна, а лисицю Облудницю.

І не зойкнула лисиця, по траві покотилася.

Зрадів очманілий розбійник: "Убив kota Хитруна!" Схопив за карк Облудницю, закинув собі на спину і дременував з нею крізь кущі без дороги.

— Не загуби здобич, вовче, — посміхнувся Хитрун.

А вовк, певний, що несе на спині kota Хитруна, мчав до Темного байраку. Еге, буде чим похвалитись хазяйці, а то все — Вовцюга — дурень та Вовцюга — телепень. А тепер

— нехай знають! І зароїлися у вовчій голові солодкі мрії...

За таку велику послугу поставила його хазяйка старшиною над усіма лісовими розбійниками. Сова Пазуриха служить у нього, Вовцюги-Волоцюги, сторожихою. А стерегти є що: повнісіньку яму свіжої здобичі зносять щодня йому звірята. І лисиця Облудниця служить, тільки не сторожихою,— Облудниця занадто злодійкувата, а так, на побігеньках. Він же, Вовцюга, покрикує на неї: "Швидше повертайся, руда!", а лисиця, знай, вибачається за колишне своє глузування, вклоняється низенько та вихваляє Вовцюгу за розум. Усі в лісі Вовцюгу шанують, хазяйка ж звеліла! От життя, так життя, помиратине треба! "А чи вбив я kota Хитруна, чи не вбив? Бабахну-но ще раз, для певності". Зупинився розбійник, скинув на землю свою здобич і заточився від подиву...

— Тю, та це ж руда! А куди подівся отой клятий котище? — він струсонув обдерту лисицю.— Ти... той... жива ще?

Облудниця отямилася і вчепилася у вовка.

— Ах ти ж, телепню, дурню безголовий! Та я твої сліпі очі видеру!..

Що тут зчинилося! Зацьковано гарчав вовк, верещала лисиця, і кружляла в повітрі руда та сіра шерсть...

Першою схаменулась Облудниця.

— Я ще тобі віддячу, бовдуре,— куснула вона наостанку Вовцюгу і стала зализувати обдертого бока.

— Слухай ти, дурню, якщо кіт Хитрун знайде Чубасиків сміх, хазяйка нам цього не подарує. А вони ж от-от прийдуть до ведмежої бандури!

— Ох, не подарує...— засопів вовк.

— Тож біжи щодуху до свого лігва і чекай. А я, якщо встигну, попереджу сову Пазуриху, нехай віднесе сміх до тебе. Та гляди добре, хазяйка жартів не любить!

І за мить розбіглися, лише сіра та руда шерсть повільно спадала на пом'яту траву.

ВЕДМЕЖА БАНДУРА

Спекавшись Вовцюги-Волоцюги, а разом з ним і лисиці Облудниці, наші друзі зайшли на болото.

— Обережніше, коте Хитруне, — попередив згори дятел Ковалик,— тут така трясовина починається, що, либонь, одна чапля знає, де безпечніше пройти.

— А он і чапля,— пирхнув, вилазячи з болотяного віконця (ненароком скотився), їжак Стобурчак.

— Авжеж вона,— перескочив віконце заєць Лапчак.

Посеред болота на одній нозі стояла чапля Довгов'язиха.

Побачивши гостей, вона приязно замахала крилами і витягла назустріч довгу шию.

— Ох, насилечки вас дочекалася! Зрання ж пильную на болоті, боюся й на хвилиночку відвернутись, як ти мені звелів, коте Хитруне.

— Я — звелів?

— Еге ж, так мені лисиця Облудниця переказувала. І рибку, що я наловила, тобі понесла. Чи сподобалася рибка?

— Ага, ось воно що! Гм... смачна була рибка... Але ми поспішаємо, адже хлопчик Чубасик все ще ходить сумний-невеселий. Проведи нас, мила чапле, навпрошки через болото. Ти ж дорогу знаєш?

— На своєму болоті я знаю все,— з гідністю мовила чапля.— Але я ще не затанцювала для kota Хитруна свій найкращий танок...

— Іншим разом, іншим разом я залюбки подивлюся на твій чудесний танок. А тепер нам не можна баритись.

— Я чекатиму тебе, дорогий Хитруне. А зараз простуйте за мною — проведу, ніг не замочите!

Чапля Довгов'язиха швидко зачапала по купинах, вивела на суху землю, а там уже дятел Ковалик чекає. Подякували чаплі, попрощалися, рушили далі.

Підлетів дятел Ковалик до густих, мов повсть, та колючих, мов риб'ячі кості, тернів. Вигострилися назустріч їм страшні колючки — миша не проскочить, муха не пролетить.

— Х-х-х-а! — погрозово зашипів кіт Хитрун і вдарив лапою по колючках. Покірно розступилися терни, відвернули колючки.

Мов по шовковій стежці, пройшли крізь них кіт Хитрун, заєць Лапчак та їжак Стобурчак. Вийшли на прогалинку — до дикої яблуні, ведмежої бандури. А на яблуні — дятел Ковалик сидить, від подиву крилами розводить: суха гілка, на якій колись, мов на струнах, любляв ведмідь Гуп-Туп-Медолуб грати, покрилася листям, забіліла ніжним яблуневим цвітом.

— Що за диво? — розчепірів голки їжак Стобурчак.— Зроду такого не чули, щоб мертве дерево квітло!

Заєць Лапчак очима закліпав — чи не сниться, бува?

А кіт Хитрун Веселі Вуса підморгнув їм зеленим оком, до дикої яблуні підбіг.

Скочив він на стовбур кривий, смугастою лапою цвіту торкнувся.

Від Чубасикового сміху квіти розквітли! Під цією гілкою сміх заховано!

— Обережно! — крикнув дятел Ковалик.— Обережно, коте Хитруне, під гілкою в дуплі живе сова Пазуриха. Коли розлютиться...

— Охо-хо-хо!..— почулося понад тернами. Ширнула крилата тінь, блиснуло щось здаля, продзвеніло жалібно, ніби хлоп'я крізь сльози розсміялося.

І все затихло.

То вона, Пазуриха,— затремтів заєць Лапчак.— Кудись серед білого дня полетіла. Кинувся кіт Хитрун до совиного дупла. Тут щойно був Чубасиков сміх! Ще дупло від нього тепле! То сова сміх кудись понесла переховувати!

Свиснули крила — щось майнуло вслід за совою. Озиралися, а дятла немає...

НАВЗДОГІН ЗА ЗЛОДІЙКОЮ

Дятле, дятле, мудрий лісовий лікарю! Чи ж тобі, старенькому, наздогнати дужу, хижу сову?

Над верховіттям дерев швидко летить сова Пазуриха. Що несе в гострих пазурах,

здаля й не примітиш... Може, то крихітний сонячний клаптик?

Далеко позаду часто-часто махає крилами дятел Ковалик. Не відстати б, наздогнати злодійку! А тут ще лихо — окуляри згубив, бачити кепсько став...

Викотилось сонце на середину неба — полудень.

Спочиває вітрець — до вечора сил набирається.

Заховалися в холодку гриби — душно.

А ледь примітною лісовою стежкою, поміж ясно-зеленою папороттю чимдуж поспішають кіт Хитрун, заєць Лапчак та їжак Стобурчак: швидше сову розшукати!

Че-ке-ке-ке! Че-ке-ке-ке!!

То побачила друзів сорока Вітрогонка і не витримала — зачекотала.

— Гей, сороко, чи не пролітала тут сова Пазуриха?

— Сова Пазуриха? Аякже! Бачила! Серед білого дня! Че-ке-ке! Здуріла, мабуть! День від ночі відрізнити не може!..

— Стривай, стривай, а куди вона полетіла?

— Он туди!.. Ні, сюди!.. А може, й не сюди...

От і поговори з сорокою...

Сто одна лісова стежина веде на захід, сто дві — на схід. А на південь та північ — і не злічити. А обрати треба тільки одну!

Щире сонечко з полудня вже на вечір повертати задумало. Прокинувся вітрець, стрепенувся: "А що там нового в лісі? Чи знайшли Чубасиків сміх?" Не знайшли, шукають. Ідуть поспішають по обраній котом Хитруном стежині наші друзі.

Щось блиснуло в траві, зупинився Лапчак:

— Коваликові окуляри!

— Певна наша стежинка,— зрадив їжак Стобурчак.

— Підніми окуляри, зайче, Коваликові без них погано,— сказав кіт Хитрун.— Та де він зараз, наш Ковалик? Ходімо швидше!

На темнокорому грабочку сидить зозуля Викрутасиха. Зобачила ката Хитруна, злякалася, ухопила якусь галузку та давай її до сучка припасовувати.

Ку-ку! Ку-ку! Вчуса вже, вчуса! Ку-ку!

— Чого вчишся? — здивувався кіт Хитрун.

— Та тії ж... гнізда вити!

— Покинь, дурна,— чмихнув їжак Стобурчак.— Все одно не навчишся, не з такого роду. Зозуля боязко глянула на ката Хитруна.

— Скажи краще, зозуле, чи не бачила ти сову Пазуриху?— запитав кіт Хитрун.— А гнізда мостити навчишся тоді, як рак свисне.

— Бачила. До бурелому сова полетіла. Ку-ку!

— Хто знає туди дорогу?

— Я знаю,— озвався заєць Лапчак.— Тільки до бурелому не можна ходити.

— Чому?

— За буреломом, на пагорбі, Мертва печера. Ще покійний батечко, старий Лапчак, казав, що жоден заєць не повертався звідти живий.

— То як — не поведеш? Га, Лапчаче?

— Б-б-боюся...

Завів тоді кіт Хитрун свою дивну тиху пісеньку. Вмить підбадьорився заєць Лапчак.

— Це я — боюся? Ха-ха! Ану — за мною!

І пострибав — повів до бурелому.

МЕРТВА ПЕЧЕРА

А що з дятлом Коваликом?

Хоч і загубив окуляри дятел, хочі крила стомились,— не відстає від Пазурихи старенький.

Промайнула сова Пазуриха над лісовим озерцем — і дятел за нею. Запетляла сова поміж високими соснами — і дятел петляє. Долетіла сова до бурелому, озирнулася навкруги, жовті банькати очі вирячила: чи немає погоні?

Сховався дятел за сухий ясеневий стовбур — не помітила його сова Пазуриха, вдень недобачає.

Дивиться дятел — шугонула просто до пагорба, що за буреломом. "Еге, адже там — у Мертвій печері — лігво лісового розбійника Вовцюги-Волоцюги!"

Сіла сова Пазуриха біля Мертвої печери, перед нею кості жовтіють з бідолашних звірят, що Вовцюзі-Волоцюзі на зуби потрапили.

— Охо-хо! Вовцюго! — ухнула Пазуриха.— Чубасиків сміх до тебе перенесла, забирай швидше, бо пазури тліють.

З лігва-печери вискочив сірий лісовий розбійник.

— Перенесла? Встигла-таки Облудниця попередити! Давай сюди, сховаю.

Щез вовк у чорній печері і довго не повертався на білий день: мабуть, глибоко заривав Чубасиків сміх.

А дятел Ковалик все дивиться, все примічає, хоч окулярів йому ой як бракує! Аж тут замелькала поміж поваленими стовбурами руда пляма, і на пагорб до Мертвої печери скочила

лисиця Облудниця.

— Принесла? Ніхто не помітив, куди летіла? Ох і бігла ж я, ох і мчала ж! Ледве ніженьки тримають... А де сірий телепень?

Нарешті виліз із Мертвої печери Вовцюга-Волоцюга.

— Ти вже тут, руда? — загарчав він. — Гар-рячий який отой клятий сміх, усі лапи пообпікав, поки сховав. Тепер уже не знайдуть, дзуськи!

— Хо-хо! Тепер не знайдуть! — підтакнула сова.

— А глибоко зарив, недотепо?

— Ну-ну, ти не дуже,— огризнувся Вовцюга.— В найглибшому, найтемнішому кутку Мертвої печери. Я ж — Вовцюга, а не якась там пустоголова сова. Немарно хазяйка крада, тепер може бути спокійна — збережу!

Дослухається дятел Ковалик, слова не пропустить. Хазяйка? Украла Чубасиків сміх? Хто ж вона? Треба швидше Хитрунові сказати...

Знявся дятел у повітря, та зачепив ненароком суху гіллячку — шелеснула вона.

— Нас підслуховує дятел!—вереснула лисиця Облудниця.— Лови його, Пазурихо! Держи його!

Вище, дятле! Швидше, дятле!

Та не має вже сили Ковалик, втомився, а тут ще не розглядив — об сухий стовбур ударився, каменем падає на землю...Кинулася на нього сова Пазуриха, вчепилася гострими пазурами... От і кінець твій настав, старенький лісовий лікарю...

І враз — немов смугаста блискавка майнула:

Х-х-ха!!!

Аж пір'я посипалося, аж загуло в совиній вухастій голові. Очманіла сова розчепірила крила, сидить, жовтими очима лупає. А над нею — кіт Хитрун. Лискуча шерсть на ньому здибилася, спина грізно вигнулася дугою... Сова й дихати перестала.

— Ех ти, Пазурихо! А ще й приказка є — "Сова — мудра голова! Де ж твоя мудрість? Чого це тебе потягло на злодійство та на розбій? Ловила б собі мишей, чого ще треба?

Мовчить сова, тільки головою крутить і очима лупає.

— Хто тебе навчив? Кому служиш?

Мовчить сова.

А біля дятла Ковалика вже заець Лапчак клопоче, на дзьоба окуляри йому накладає.

— Живий, Ковалику?

— Живий, добре, що наспіли. Чубасиків сміх у Мертвій печері... Якась хазяйка його вкрала...

Кинулися друзі до Мертвої печери, тільки ошелешена сова Пазуриха залишилася сидіти одна серед бурелому. Коли не отямилася, то, може, й досі сидить...

Стрибнув сміливо Хитрун Веселі Вуса в чорну пашу вовчого лігва. Та недовго пробув він у Мертвій печері, повернувся назад і приніс із собою одним одну квіточку — проліску білу, і ту нерозквітлу.

Правда твоя, Ковалику, був у найтемнішому закутку печери Чубасиків сміх, але дуже недовго. Проросла там одна лише проліска, навіть розквітнути не встигла. Понесли сміх та вже, видно, до самої хазяйки. Тепер нам буде найважче.

Пурх! Дзінь-дзінь!.. То прилетіла — не побоялася! — до Мертвої печери синичка Чепурушка.

— Насилечку вас розшукала. Чубасик сумує, Чубасик журиться, вже й на білий світ дивитися не хоче. Чи скоро сміх знайдете?

— До вечора мусим знайти,— сказав кіт Хитрун.— Вертай, синичко, до Чубасика та віднеси йому цю проліску. Коли проліска почне розквітати, веди мерщій Чубасика до столітнього Дуба.

Підхопила білу проліску синичка Чепурушка і понесла її до Чубасика.

ХАЗЯЙКА ЛИХИХ І ОБЛУДЛИВИХ

До темного, як ніч, байраку, до жовтого каменя примчав Вовцюга-Волоцюга, а за ним і лисиця Облудниця.

Припав Вовцюга до землі, щось продзвеніло жалібно, спалахнуло на мить, зникло.

А за хвилину з-під жовтого каменя, звиваючись кільцями, виповзла чорна величезна гадюка — Ненависниця — хазяйка лихих та облудливих. Маленькі люті очиці пронозисто виблискували на плескатій голові, в отруйній пащі сіпався роздвоєний гадючий язик.

Звідкіля приповзла до цього лісу така гадюка — ніхто певно не знав, навіть лисиця Облудниця. Знали тільки одне: хоче Ненависниця стати хазяйкою лісу, тому й найняла їх.

Та став на заваді Чубасиків сміх.

— Нікчеми! Не зуміли с-сховати! — просичала гадюка.

Підібгав хвоста Вовцюга-Волоцюга, а лисицю враз ніби хто медом помазав.

— Не хвилюйся, мила хазяечко, тепер усе гаразд буде. Не знайде сюди дороги осоружний заброда кіт Хитрун Веселі Вуса,— я всі чисто стежки попереплутувала, всі сліди хвостом позамітала.

— А с-сова де? — засичала Ненависниця.

— Сова? Та нащо нам оте одоробло, хазяечко? Самі впораємось!

— Аву-у... що це? — раптом злякано підскочив вовк. — Ряту-уйте!

Просто на очах з-під голої землі, де навіть глуха кропива не росла, мов ранньої весни на осонні, підводили ясно-блакитні голівки проліски, розкривали чисті пелюстки і голубіли, голубіли... Ніби шматочок весняного неба впав на дно Темного байраку.

— Топчіть їх, топчіть!!! — закорчило гадюку.

Кинувся Вовцюга-Волоцюга квіти витоптувати, зубами видирати, лисиця Облудниця хвостом вимітати... А квіти ростуть собі все буйніше, все нові та нові проростають.

— Глибше, глибше закопай Чубасиків сміх, Вовцюго,—зарепетувала Облудниця.— Від нього квіти!..

— Не допоможе, — сіпнулася Ненависниця.— С-сміх треба вбити! Та швидше, поки не знайшли!

— То що накажеш робити? — схилилась лисиця.

— Задуш-ш-шити! Задуш-ш-шити сміх жовтим каменем!

— Підважуй камінь, Вовцюго!

Закрекотав Вовцюга, підважуючи камінь, лисиця й собі підпряглася. Мало не підвередився вовк — ніяк камінь не зрушить. Гадюка до нього впритул підповзла.

— Зараз ужалю! На с-с-смерть!

Кректав-кректав вовк, ще дужче кректала лисиця (хоч вона й не натужувалася — лапи свої берегла), але камінь важкезний, зрушити несила.

— С-с-слабаки,— розлютилась гадюка.— Де вам упоратися. Краще с-слухай мене уважно, Облуднице.

Схилила гостре вухо до Ненависниці лиска, а та щось просичала до неї.

— Зрозуміла, хазяечко! Все буде зроблено!

Вечір близько...

Ясне сонечко все поміж хмар пливе, визирне, кине промінчик на зелений ліс та й знову хмаркою закрийється: немає в лісі Чубасикового сміху, та й самого Чубасика не

видно. Шелестить віттям

дерев прохолодний вітрець—не радіють йому дерева, сумно хитають вітами, без Чубасикового сміху знулились.

А по лісу кружляють — шукають дороги до хазяйки лихих та облудливих наші друзі. Лисиця так всі стежки переплутала, що по кілька разів на одне місце вертаються.

Сам кіт Хитрун Веселі Вуса притомився. Заець Лапчак — на що вже до мандрів звичний, а й той ледве-ледве стрибає, постолои зовсім стоптав. Полетить-полетить, та й сяде на гілку дятел Ковалик — спочити хоч трохи. Їжак Стобурчак шкутильгає позаду, заморився, бідаха, запирхався, аж кривенькі лапи гудуть, не зоглядівся, як і відстав.

— Агов! Хитруне! Ковалику! Лапчаче! Де ви?

Не обзиваються, тільки ліс навколо шумить.

Обдивився...

Шурхнуло щось у кущах. Їжак Стобурчак туди,— аж там борсук Хропунець виглядає.

— Здоров, Стобурчаче! Не стрічав у лісі мисливців?

— Та хто ж у цю пору полює? Все тобі, сплюхові, мисливці сняться. Умився б краще, — буркнув їжак Стобурчак.

— Кота Хитруна з Лапчаком та Коваликом не бачив?

— Їх не бачив. От лисиця Облудниця пробігла недавно, ведмедя кудись повела.

— А тобі не приснилося? Облудниця — ведмедя повела...Навіщо?

— А хіба я знаю? Все квапила його— "швидше йдімо!". Он тією стежкою пішли.

— Ой, щось воно неспроста!.. Покотив їжак Стобурчак стежкою, що борсук Хропунець показав, котить, придивляється, ведмежого сліду шукає. А його і знайти неважко: там трава прим'ята, тут гілка зламана, а он трухлявий пеньок вивернуто : відразу видно — ведмідь Гуп-Гуп-Медолюб пройшов.

Котив-котив по ведмежих слідах їжак Стобурчак, аж поки самого ведмедя не стрів.

Бреде назустріч ведмідь.

Сердитий такий, що — матінко! Гупає лапами, аж земля вигинається, і все когось лає:

— А щоб тебе! А бодай тебе! Обдурила! Де той вулик? Де мій мед?

— Здоров будь, Медолюбє,— привітався їжак.

— Здоров, Стобурчаче,— знехотя буркнув ведмідь і хотів їжака обминути, але той розпустив колючки — заступив дорогу.

— А чого це ти, Медолюбє, не прийшов на світанку до столітнього дуба? Ми тебе ждали-ждали...

— Проспав,— присоромлено зітхнув ведмідь.— Лисиця Облудниця мала розбудити... Оце тільки недавно збудила. Я питаю: "Чому, сяка-така, не розбудила вчасно? Я ж через тебе

перед усім лісом осоромився!" А вона плаче, обдертого бока мені показує: "Не могла добудитись. Ти ж мене, каже, так лапою уві сні дряпонує, що мало не вбив!"

— То ж її Вовцюга довбнею торохнув! Я сам бачив!

— Що?! І тут обдурила? — обурено заревів ведмідь.— Ну, попадеться мені в лапи, з шкури рудої витрушу!

— А куди вона тебе, Медолюбе, водила?

— Та... кхм... кхм... До Темного байраку.

— Навіщо?

— Казала, буцімто під жовтим каменем бджоли завелися, підземний вулик собі збудували, і меду в ньому — повнісінько...

— І що ж?

— А там — самі шершні. Як обсіли мене, насилу з Темного байраку втік.

— І як же ти їй повірив? Вона ж — Облудниця,— дорікнув їжак Стобурчак.

— Меду дуже схотілося...— жалібно прошепотів ведм'дь і затулився від сорому лапою.— Мало жили не порвав, піднімаючи жовтий камінь... Ну й важезний! Аж у очах блиснуло і у

вухах задзвеніло!

— Блиснуло, кажеш? Задзвеніло? Швидше ходімо туди, Медолюбе!

— Знову до Темного байраку? Довіку туди не піду!

— Ех, нема тут кота Хитруна... Та вже доведеться самим...Ходімо, ходімо, Медолюбе, спокутуй свою провину, а я тобі по дорозі про все розповім.

ДВОБІЙ

Куди подівся лагідний вітрець? Дужий вітрище рве тремтливі віти дерев, хилить голови золотокорим соснам, хмару за хмарою в червоне сонце шпурляє.

От-от впаде на ліс насуплений вечір.

— Де ж твоя чарівна сила, коте Хитруне?

— І досі не знайшли Чубасикового сміху, — журиться дятел Ковалик. — Ще й їжака Стобурчака десь загубили...

Викинув стоптані постолі заєць Лапчак, тупає босий. Раптом спинився кіт Хитрун Веселі Вуса, прислухався.

— Чуєте?..

Насторожив довгі вуха заєць Лапчак — нічого не чує. Тільки вітер шумить.

А кіт Хитрун знову:

— Дзвенить! Дзвенить! Близько від нас Чубасиків сміх!

— Там, попереду!

Попереду — Темний байрак,— опустився на сілку дятел Ковалик.— Лихе місце, завжди стороною його облітав. Може, вчулося тобі, коте Хитруне? Ні, не вчулося!

Протер окуляри старий дятел, злетів над байраком і — аж крилами затріпотів:

Ну й диво! На саме дно байраку впав шматочок ясного неба, блакиттю світиться!..

Втоми — мов не було. Кинувся до Темного байраку кіт чародій, слідом вірний заєць Лапчак пострибав, над ними полетів дятел Ковалик.

— Гр-р-р!!! Аву-у-у...

То погрозово загарчав з байраку Вовцюга-Волоцюга. А за ним завила-забрехала, мов пес шолудивий, лисиця Облудниця.

— Д-д-далі не піду...— жажнувся заєць Лапчак і зацокотів зубами.— Хоч убийте!..— і пішов далі.

То ж наші знайомі озиваються,— посміхнувся кіт Хитрун.— Та чи їх нам боятися?

— Н-н-не з-заякають,— процокотів заєць Лапчак.

Спустилися в Темний байрак. Побачивши в байраці kota Хитруна, прожогом метнулася звідти руда пройдисвітка лисиця Облудниця, дременув, підібгавши хвоста, лісовий розбійник Вовцюга-Волоцюга, навіть довбню свою загубив.

— Ага, розбіглися! — переможно сказав заєць Лапчак.—Ось ми їм!

А на глибокому дні Темного байраку, на тому місці, де лежить жовтий камінь, мерехтить-міниться блакитне сяйво. Немов осяйний острівець пливе холодною нічною водою. Кві-

ти! Ніжно-блакитні весняні проліски!..

— На камені квіти ростуть! — охнув дятел Ковалик.

Підбіг кіт Хитрун до жовтого каменя, вкритого весняним цвітом.

Тут він під цим каменем, Чубасиків сміх!

Чорною кривдою блиснули позад чарівника гадючі очиці. Безшумно, непомітно, мов лихо, підповзає гадюка Ненависниця.

Мить... і майнуло в повітрі огидне чорне кільце...

Та враз немов щез чарівник, наче й не було його — веселого пухнастого kota Хитруна. Стоїть перед гадюкою страшний звір, палають величезні зелені очі, блищать гострі кігті, на

вигнутій спині шерсть здибилася, із сніжно-білих вусів іскри сиплються. І пливе над жовтим каменем зеленкуватий туман.

— Х-х-ха!!!

Закорчилася гадюка, назад подалася, зачувши грізний голос чарівника, але не відступила. Звилося над землею холодне гадюче тіло, розкрилася отруйна паща:

— С-с-смерть тобі! — засичала Ненависниця і пронизливо свиснула. Від того чаклунського посвисту заліг над байраком морок, загула-закружляла віхола чорного снігу. Зникло все у п'яті, тільки ледь мерехтять з-під чорного снігу квіти на камені...

Засліпило переляканого зайця, віджбурнуло далеко дятла Ковалика.

Знову і знову різонув повітря гадючий посвист. Чи живий ти, коте Хитруне? Чи, може, подолала тебе лиха чаклунка гадюка Ненависниця?

Кружляє віхола, гусне морок...

Але що це? Лунає з п'яті глузливий голос kota Хитруна:

— Небагато ж у тебе сили, гадюко!

Запалали яскраво-голубим полум'ям квіти на камені, розтанув чорний сніг, мов недобрый сон, розвіявся морок. Отямився заєць Лапчак, повернувся збитий віхолою дятел Ковалик і бачать: стоїть кіт Хитрун Веселі Вуса, оповитий слизькими гадючими кільцями, і смугастою лапою притискає до землі плескату голову Ненависниці. Все яскравіше палають квіти Чубасикового сміху, все слабшають смертельні гадючі обійми. Ще хвилина — і розпустила кільця, упала, простяглася чорною гіллякою хазяйка лихих

та облудливих.

Тут задрижала земля, затріщало, загупало... Невже нова біда?

Ні, то ведмідь Гуп-Туп-Медолюб до Темного байраку поспішає, а за цим колючим клубком котить їжак Стобурчак.

— Вчасно притупав, ведмедю,— мовив кіт Хитрун Веселі Вуса і зневажливо відштовхнув лапою мертву гадюку.— Треба мерщій жовтий камінь підняти, Чубасиків сміх визволити.

— А ти часом не скажеш, хто його придушив каменем?

— Я...— похнюпив кудлату голову Гуп-Туп-Медолюб.— Я ж не знав...

— Він не знав,— заступився за ведмедя їжак Стобурчак.—Його лисиця Облудниця обдурила.

— Ну що ж, Медолюбє, підіймай знову камінь, випускай на волю Чубасиків сміх!

— А... живий він?

— Живий. Бачиш — на камені квіти розквітли. Сміх убити не можна!

— Е-ех, розступись! — радісно крєкнув ведмідь, обхопив жовтий камінь, напружився, аж лапи в землю вгрузли, рвонув — і підняв на хвилинку.

Спритно метнувся кіт Хитрун під камінь і вихопив легенький дзвінкий промінець — ніби крихітний сонячний клаптик.

І в ту ж мить розсипалася на порошок переможена, мертва гадюка Ненависниця.

Високо підніс над лісом буйно-зелену голову столітній дуб. Могутні віти над усією галявиною розпростер — велетень! В густих кучерях дуба полюбляє спочивати опівдні пустун вітрець, а опівночі гойдаються в його верховітті ясноокі зірки. Найперший вранці стрічає сонце столітній дуб, останній пізнього вечора проводить.

Вже вечірнє проміння позолотило верхівку столітнього дуба, вже білка Клопотуха очі прогляділа, чекаючи на kota Хитруна та його друзів,— ніхто не приходить.

Пурх!..

Дзінь-дзінь! Добривечір, бабусю Клопотушко! — прилетіла до столітнього дуба синичка Чепурушка.— Хороші вісті: розквітла біла проліска!

— Що ти, яка проліска? Де ти її бачила серед літа?

Глянула білка донизу — Чубасик іде на галявину, а в руках у нього — проліска біла! Все ще сумний-невеселий, дивиться на квітку — очей не одірве.

Дзінь-дзінь! Сам кіт Хитрун звелів: як розквітне проліска, привести мерщій Чубасика на велику галявину. Дзінь!

— Невже знайшли Чубасиків сміх? — підхопилася білка Клопотуха.— То де ж вони?

А ось і вони!

Попереду чарівний кіт Хитрун Веселі Вуса, за ним заєць Лапчак прудко вистрибує, моторно їжак Стобурчак котиться, вгорі дятел Ковалик — весело окулярами поблискує, і гупає-тупає, аж дерева хитаються, щасливий Гуп-Туп-Медолюб.

Підбіг чарівник до Чубасика — завмерли всі...

Блиснув раптом легенький ясний промінець і освітив Чубасикові сумні очі...

І в ту ж самісіньку мить залунав, задзвенів, розсипався по вечірньому лісі веселий,

визволений Чубасиків сміх.

Ви, мабуть, пам'ятаєте той червневий день — найдовший день року? Зачепилося здивоване сонце останнім промінням за верхівку столітнього дуба: "Як? Чубасик знову сміється?!"

І зупинилося над обрієм.

— Егей! Гей-гей! Чуєте? Наш Чубасик знову сміється! — ревонув ведмідь Гуп-Туп-Медолуб і вдарив навприсядки.

Чубасик сміється! — замаяла мережаними крилами папороть.

— Сміється! — заплескали ромашки в жовті долоньки з білими пальчиками.

Кинувся було всіх обнімати їжак Стобурчак, та вчасно схаменувся, колючок засоромився.

— Так-так-так! — вистукував урочисту телеграму до всіх лісових мешканців дятел Ковалик.

— Так-так! Так!!!

Несміливий завжди заєць Лапчак гордовито озирнувся і навіть хвацько підкрутив ріденького вуса — "знай наших!".

А старенька білка Клопотуха плакала від щастя.

Сміється Чубасик, насміятися не може. Аж у далеких темних хащах відлунює срібно його сміх. З жахом забився у лігво нічний розбійник Вовцюга-Волоцюга. Затремтіла серед бурело-

му сова Пазуриха. Кинулася з лісу навтьоки ошелешена лисиця Облудниця...

Та хіба ж од сміху втечеш?

А чудесний гість лісу — чарівний кіт Хитрун Веселі Вуса — підморгнув лукаво, уклонився низько і помахав усім смугастою оксамитовою лапою:

— До побачення, друзі! Смійся, Чубасику! Та стережіться лихих і облудливих!

Догоріли в грубці дрова. Посивіли, розсипалися гарячі золоті жарини...

Зітхнула Марійка, стрепенулася.

— От якби він до мене прийшов!

— Хто?

— Та він, чарівний кіт Хитрун Веселі Вуса.

— А я з тобою. Хіба ти й досі не здогадалася?

— То це ти?!.

Простягнула Марійка руки, щоб торкнутися пухнастого, смугастого чарівного кота Хитруна. Та його вже немає...

Залишилася — казка.